

Sannyasin Anamika



Het Pad van de  
Pelgrim

Gedachten en Gedichten

Deze tekst is uitsluitend voor persoonlijk gebruik. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Evenmin is het toegestaan de tekst te wijzigen, bewerken, geheel of gedeeltelijk te publiceren, of anderszins te vermenigvuldigen. © Copyright 2026 – Sannyasin Anamika





# Het Pad van de Pelgrim

*Gedachten en Gedichten*

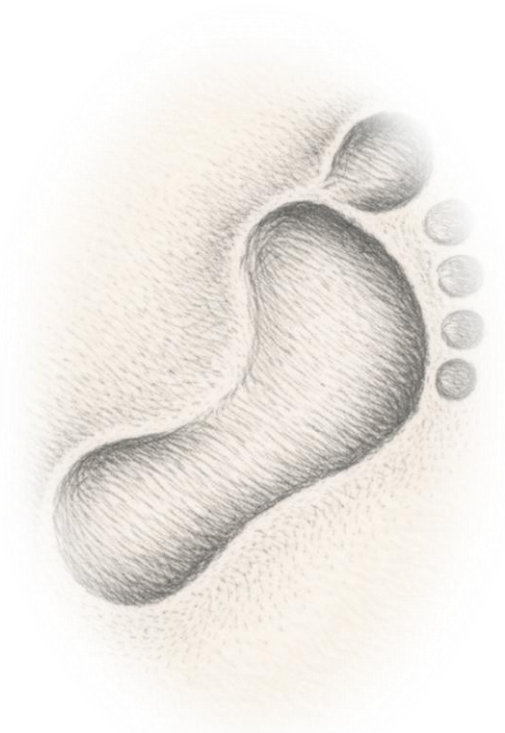


Sannyasin Anamika



*“Zo mij al enige verdienste kan worden toegekend, is het die van een dienaar die mocht neerschrijven wat zijn Heer hem toefluisterde.”*

*Sannyasin Anamika*







Naakt sta ik in de wereld,  
de mantel van geloof  
houdt me niet langer warm,  
de staf die me vergezelde  
in zoveel idealen  
ligt versplinterd aan mijn voeten;  
alles is zoals het is.



In de wereld wisselen  
winnaar en verliezer van plaats.



Wie klein is in verlangen  
breekt de boeien der belangen.



In menig stille nacht  
is de eenzaamheid mijn gast,  
ze legt zich naast me neder  
en kust mijn wonden teder,  
beroofd van al mijn zinnen  
dwaal ik met haar mee,  
tot in de verste oorden  
van mijn schreiend wee.



Wie vlucht voor de dag  
van morgen  
moet vluchten,  
zijn leven lang.



Slechts van zichzelf vervuld  
blijft ons wezen onvervuld.



Ik kijk mijn spiegel vragend aan,  
vreemd hoe hij blijft zwijgen,  
tot ik dan plots besef  
dat hij de vragen stelt,  
en ik het antwoord  
schuldig blijf.



Zie de eeuwigheid  
bij alles wat je doet  
en je hebt tijd in overvloed.



Alles  
is een kwestie  
van evenwicht.



Wees stil, de Stilte fluistert,  
zó doet zij eeuwig Al,  
haar woorden zijn profetisch,  
maar niemand, niemand luistert.



Strijd niet met emoties,  
laat ze komen, laat ze gaan,  
slechts schaduwen van illusies,  
die in stilte vergaan.



Stemmingen  
zijn als eb en vloed,  
zoals de natuur  
die rust en woedt.



*"Heer Shiva"*

Het bestaan is een dans  
in oceanen van vuur,  
waar vlammen kronkelen  
rond elke draai,  
en vonken,  
gevangen in de tijd,  
vergaan tot as.



Wie enkel neemt,  
lijdt groot verlies.



Bouw je woning van geluk  
niet op andermans welzijn.



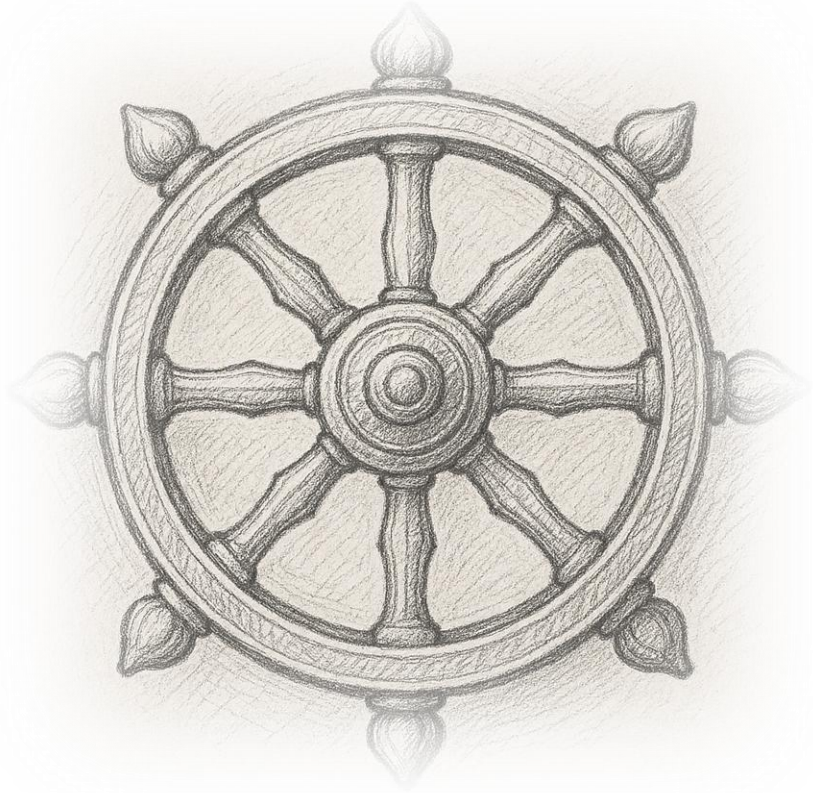
De weg naar binnen  
kent geen landkaart.



Kracht groeit in stilte,  
niet in strijd.



Mijn wereld van  
kristal,  
ik heb haar zelf gebouwd  
uit scherven van  
beproeving.



*“Wiel van dharma”*

Stem van mijn geweten,  
woord van waarheid, woord van recht,  
stem van mijn geweten,  
bron van droefenis en van geluk,  
stem van mijn geweten,  
mijn Gids in licht en duisternis.



Geen woorden  
kunnen evenaren  
een klein gebed van stilte.



In de gedaante  
van een stille zucht  
kastijdt verdriet  
vaak zonder gerucht.



Het pad van dharma,  
is lang en steil,  
Maya bedwelmt je,  
langs elke mijl,  
vernedering volgt je  
als een schim,  
op elke heuvel,  
bij elke klim,  
maar wie volhoudt  
door nacht en tijd,  
vindt in zijn ziel  
goddelijkheid.



Wees waakzaam  
als een soldaat in zijn wachttorens,  
die weet dat de vijand  
uit iedere richting komen kan.



Wie meent aan het langste eind  
te trekken,  
vergeet zijn mededinger  
aan het andere end.



Betracht geen ander leven  
dan het leven  
dat jou werd toegemeten.



Welke rol je in dit leven  
ook krijgt toebedeeld,  
blijf getuige  
tot je wakker wordt.



De wereld is een kruitvat,  
de begeerte de sulferstok.



Aan zijn diepste wens  
kent men de mens.



Witte cirkels  
als schuim op de branding,  
elke draai een gebed,  
iedere adem een mysterie,  
wervelend als een draaikolk  
op het ritme van extase,  
langs de oevers van je wezen  
tot in het brandpunt van je Ziel.



Denk niet aan de vruchten  
van succes, van beloning,  
maar handel licht en vrij  
als bedelaar of koning.



De zinnen, onberoerd,  
huiveren van vervoering;  
door Uw licht bekoord,  
wachten zij slechts op beroering.



Wie iemand wil zijn,  
verliest wie hij is.



In het zand van de tijd  
blijft niets.



Nog even en ik sluit mijn ogen,  
ontslaapt dit vlees waarin ik woon,  
gaat mijn adem, zacht verloren,  
verlaat ik je — O aardse droom,  
in de leegte tussen sterren zweven,  
door de adem van het licht omgeven,  
steeds meer Geest word ik geleid  
door het visioen van eeuwigheid.



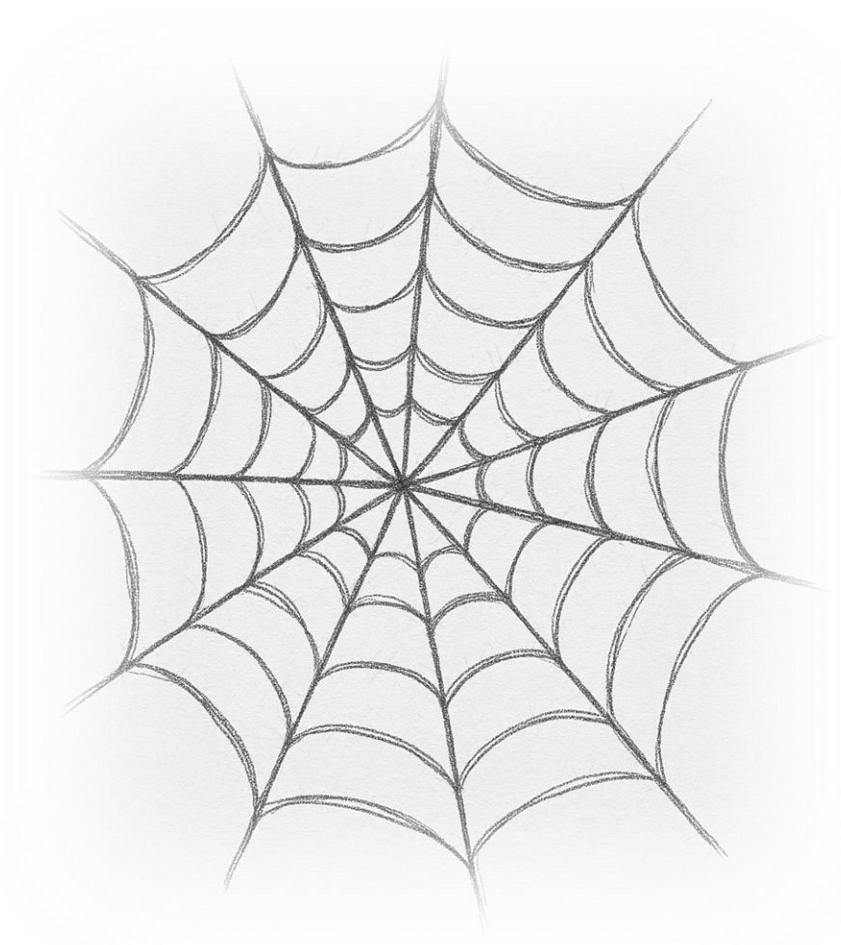
Hij was een dromer,  
maar wat hij zag  
was intens mooier dan  
nuchterheid te zien vermag.



De dingen die je zo graag wilde,  
waarop je zolang hebt gewacht,  
komen aan je voeten liggen  
wanneer je ze voorgoed veracht.



Slechts een laag  
de wereld die wij kennen,  
    noch aan tijd,  
noch aan vorm gebonden,  
    wat daaronder stroomt.



Verleiding is het gewaad  
waarin de wereld zich hult,  
haar wapen is genot,  
fijn als een angel,  
zoet als suikerspin,  
zij fluistert beloften  
die niets wegen,  
en wie haar roept,  
draait zich vrijwillig  
in haar zijden cocon



De langste reis  
is geen stap ver.



Van het hoofd  
naar het hart —  
een kleine sprong,  
een groot ontwaken.



Mijn heimweeland  
ligt niet in deze wereld,  
maar diep verscholen  
in de kamers van mijn ziel,  
en richt het kompas  
van mijn bestaan.



Liever vrij zijn in onmacht  
dan geketend zijn aan macht,  
liever zwijgen in waarheid  
dan spreken in leugenpracht.



In het hart van de tijd  
tikt geen klok,  
waar licht van wijsheid  
zacht en gelijkmatig straalt,  
vervagen grenzen  
tussen leraar en leerling,  
worden vragen  
niet meer dan golven,  
die terugrollen naar hun bron.



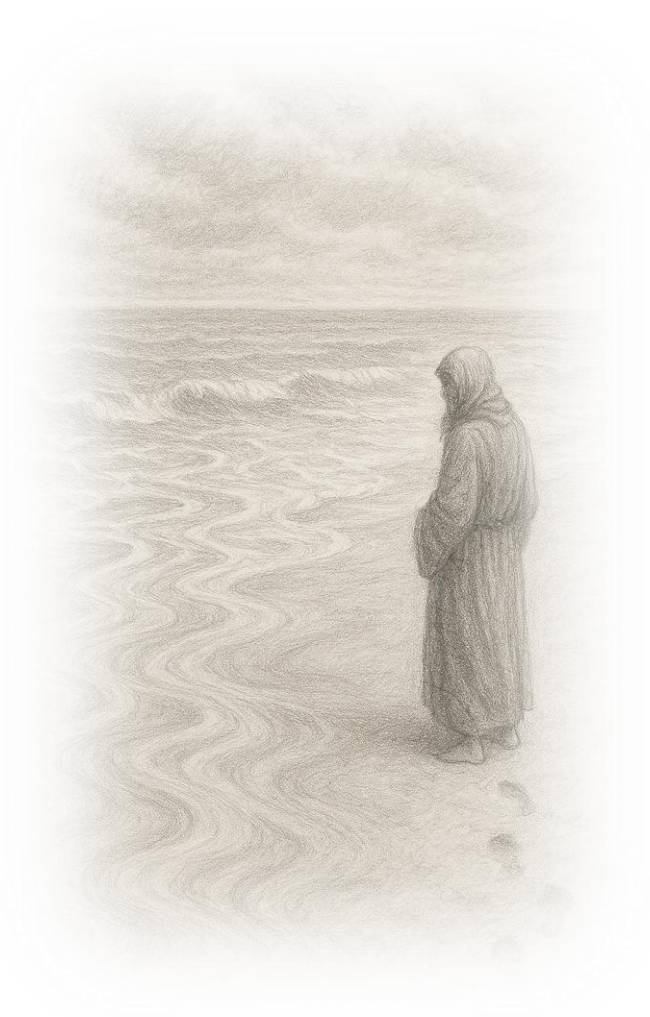
Zelfs in het oog  
van de wijze  
schuilt soms  
een bevroren traan.



Het leven is als een bal  
gedragen door het spel.  
Soms stuur jij de richting,  
soms kiest een ander wel.



Niets is wat het lijkt,  
alles is illusie —  
het leven, een droom.



Onder de adem van vale wolken  
schuimen zilvergrijze golven,  
waar zand zich mengt  
tot mysterieuze vormen,  
mijn stappen, verdwalen,  
vervagen tot stof.



Diep vanbinnen  
moet je niet verzinnen,  
diep vanbinnen  
hoef je niet te winnen.



Door de glazen luiken  
van mijn ogen  
zie ik de wereld  
lachen én huilen.



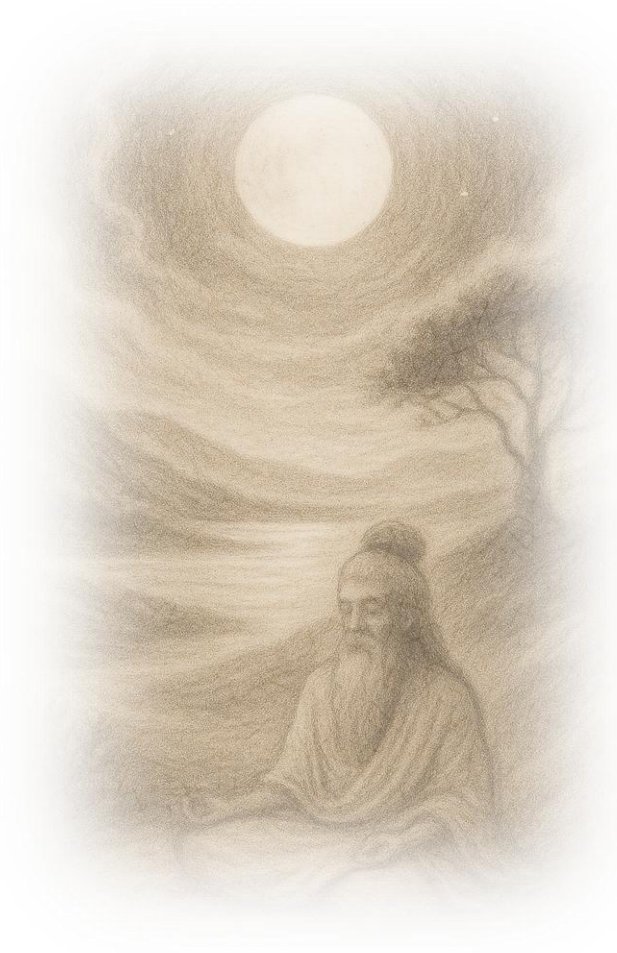
In de stilte  
voel je de tijd  
zichzelf vergeten,  
en hoor je het hart  
van de eeuwigheid  
slaan.



Dikwijls vraagt men  
een vreemde om raad,  
zelden zichzelf.



Wie schaduwen negeert  
blijft gevangen  
in het spel  
van licht en donker.



Onder het licht van de maan  
wordt zelfs de scherpste  
schaduw zacht,  
fluistert de nacht geheimen  
die alleen het hart verstaat,  
't is alsof de wereld luistert  
naar iets dat ouder is dan tijd,  
en wie zijn ogen sluit,  
vloeit met het zachte donker mee,  
wat klinkt als een belofte  
dat niets voorgoed hard moet zijn.



Soms is ieder woord  
dat je spreekt of schrijft  
er één te veel.



Roem, hoe groot ook,  
verliest zijn glans  
in de schaduw  
van eenvoud.



Eer en oneer  
zijn vrienden  
onder eenzelfde dak.



Onder het gewicht  
van een onzichtbare last  
buigt menige rug.



Aardse liefde begoochelt  
en ontgoochelt,  
even danst ze  
in hetzelfde ritme  
tot de wind haar van  
de hemel scheidt.



Schoonheid,  
voorbij ideale vormen,  
doof voor de roep  
van heersende normen,  
rijst in de spiraal  
van vreugde en pijn,  
tot het Licht in ons Zelf —  
om Ziel te zijn.



Wees ontvankelijk  
voor kleine dingen  
en geluk  
ligt binnen handbereik.



Je leven  
voelt net zo zwaar  
of net zo licht  
als je denken weegt.



Tussen de rimpels  
van de tijd  
grijzen we ouder,  
schrijden we voort,  
tot de spiegel  
van de wereld breekt  
en de illusie  
haar laatste adem geeft.



Eén moment de stilte leven,  
zal een draad van inzicht weven,  
één moment de stilte dragen  
heelt de wond van oude lagen,  
in haar adem rust een bron,  
waar de ziel haar reis begon.



*"Heer Boeddha"*

Mijn schaduw knielt neer  
voor Uw bronzen rust,  
waar stilte als wierook  
de ruimte kust,  
Uw ogen, gedempt,  
verliezen de tijd,  
en ontvouwen in glans  
oneindigheid,  
geen woord beweegt,  
slechts adem stroomt,  
voor wie ontwaakt  
Nirvana droomt.



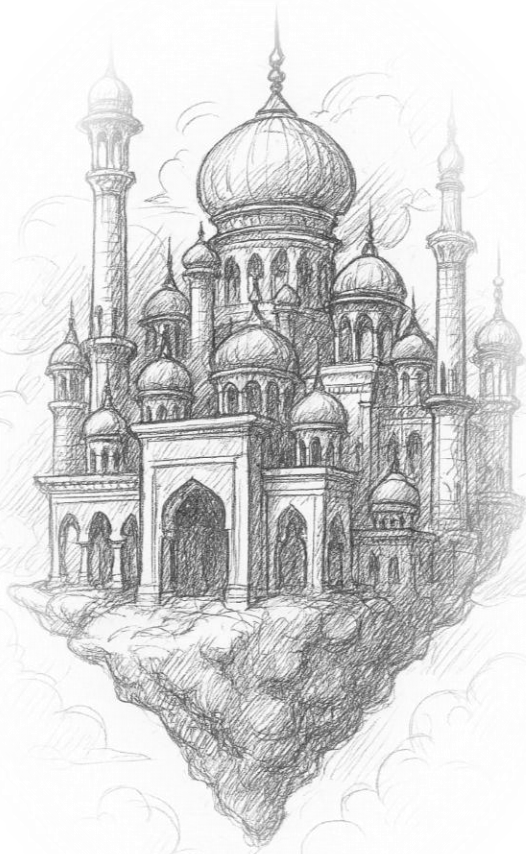
Zich verliezen  
in de roes  
van een illusie,  
lijkt op het vinden  
van klatergoud  
dat schittert in de zon.



Gezegend de mens,  
die het verleden laat verwaaien,  
en de toekomst, gelijkmoedig,  
aan de voorzienigheid schenkt.



Geschriften helpen  
tot aan de drempel van je Ziel,  
maar de overstap gebeurt  
Al-leen.



Wensen  
zijn luchtkastelen,  
die je laten denken  
dat je in een van hen  
kunt wonen.



Over de baren  
van het verleden  
glijdt de herinnering  
voorbij,  
in het kielzog  
van de tijd.



*"Heer Krishna"*

Laat mijn liefde U vereren  
als de onschuld van een kind,  
dat niet weet hoe te begeren,  
vrij als de adem in de wind,  
laat mijn liefde voor U branden  
als een nimmer dovend vuur,  
als uit trouw gevlochten banden,  
sereen in eenvoud, eeuwig, puur.



Al mijn doelen stukgelopen  
op de einders der verwachting,  
ieder streven uitgeraasd,  
geen drang meer om te hebben,  
geen dwang meer om te zijn,  
slechts de vreugde van de Leegte,  
dansen in het Niets.







## Nawoord

Deze bundel bevat een selectie van gedichten en citaten uit verschillende dichtbundels die ik in de loop der jaren heb gepubliceerd. Zoals elke mysticus heb ook ik de donkere nacht van de ziel doorleefd. Sommige teksten getuigen van deze periode. Het is geenszins mijn bedoeling om de spirituele zoeker af te schrikken; integendeel, met deze woorden wil ik hem ondersteunen om niet op te geven, maar vol te houden. Laat je spirituele zaadje zacht ontkiemen in het woud van ondervinding en tot een krachtige boom worden die elke storm trotseert. Oefen je in geduld en leer eerst te stappen alvorens te kunnen lopen. Wees volhardend maar nooit fanatiek. Het ware spirituele pad is inderdaad niet makkelijk, en vele obstakels zullen je pad kruisen. Maar steeds opnieuw krijg je de kans om recht te staan wanneer je bent gevallen, en bij te leren. Weet dat alles, wat tijdens je zoektocht naar het grote mysterie, niet zonder reden gebeurt, maar uit kosmische voorzienigheid en bovenzinnelijke liefde.

Met mijn oprechte wensen voor diepe vrede,

Sannyasin Anamika



In deze bundel weeft Sannyasin Anamika (Dirk Eeckhaut, België, 1957) poëzie en contemplatie tot een stille tocht langs herinnering, verlangen en overgave. De verzen ademen eenvoud en diepte, balanceren tussen vuur en stilte, tussen onschuld en de serene gelijkmoedigheid van de ziel. Met beelden die helder en tastbaar zijn, maar tegelijk verwijzen naar het Onzegbare, nodigt hij de lezer uit om de eigen innerlijke weg te herkennen: voorbij illusies, voorbij tijd, tot aan de drempel van het Ene.

Sannyasin Anamika leeft teruggetrokken als karma-yogi en mysticus. Hij deelt zijn kennis en ervaring via geschriften en publicaties. Zijn spirituele zoektocht van meer dan veertig jaar bracht hem in contact met talrijke oosterse en westerse tradities, die hij met toewijding bestudeerde en beoefende.

Onderweg ontmoette hij ook misleiding, manipulatie en het misbruik van spiritueel gezag. In de loop der jaren leerde hij het ware van het valse te onderscheiden, en nam hij afstand van rigide, geïnstitutionaliseerde tradities die meer gericht zijn op het behouden van hun structuren dan op het ondersteunen van de oprechte zoeker in diens innerlijke ontvouwing.